

[Annelise Gotfredsen]

heden af kulminer, gør kulkraft billigere i disse områder.

Men alle de nævnte tekniske forhold vil der jo, som statsministeren og energiministeren har redegjort for, komme rapporter om i løbet af kort tid. Energiministeren bebuder, at rapporter om sikkerhed og affald i miljøstyrelsens regie snart vil foreligge med redegørelser omkring maj måned, og at vurderingen af økonomi, forsyningsikkerhed og kraftværkskapacitet ligeledes forventes afsluttet i maj. En tilstrækkelig dybtgående debat om forespørgslens tema må afvente disse rapporters offentliggørelse.

Svend Erik Hovmand (V):

Regeringen har i dag, sådan som det også skete ved åbningsdebatten den 7. februar, tilkendegivet, at den endelige stillingtagen til spørgsmålet om anvendelse af kernekraft i Danmark må afvente de igangværende undersøgelser om sikkerhed, affaldsopbevaring, miljø, økonomi, forsyningsikkerhed og behovet for effekt.

Fra venstres side er vi tilfredse med denne tilkendegivelse, og jeg vil stærkt opfordre til, at vi ikke nu, få måneder før disse meget omfattende og også meget langvarige undersøgelser er tilvejebragt, kaster os ud i en stærkt følelsesladet debat om dette vigtige spørgsmål. Siden Energiplan 81, som blev tilvejebragt under den socialdemokratiske regering, er der på mange områder sket en væsentlig udvikling af betydning for dagens emne: stigningen i elforbruget har ikke været så stort som forudset, vi har fået en forsøringsrapport, der fortæller noget om den miljømæssige risiko ved kulfyring – en miljømæssig risiko, der som bekendt ikke eksisterer ved kernekraft – og en lang række andre forudsætninger er ændrede i forhold til Energiplan 81.

Ser vi alene på den økonomiske side af sagen, er der også sket en hel del. I Energiplan 81 er produktionsomkostningerne pr. kWh opgjort til godt 22 øre ved kernekraft og godt 38 øre ved den næstbilligste energiform, nemlig kulkraft.

Siden da er der sket en stagnation i kulpriserne; alligevel viser OECDs seneste beregninger, der som tidligere nævnt kun er nogle ganske få måneder gamle, at der tilsyneladende fortsat er en stor økonomisk fordel

ved kernekraft fremfor kulfyring. Elektriciteten er typisk en halv gang dyrere, når den fremstilles ved hjælp af et kulfyret kraftværk i Europa, end hvis den fremstilles på et kernekraftværk. Hvis disse tal kan bekræftes af igangværende danske undersøgelser, må det naturligvis gøre indtryk på enhver, der er optaget af at nedbringe arbejdsløsheden her i landet. Modsat ved vi også, at den samlede energiproduktion her i landet baseret på de allerede anvendte energiformer bedre vil kunne opfylde vores behov i de kommende år, end vi tidligere antog det, i alt fald når vi tager hensyn til begrænsningerne i energiforbruget og allerede planlagte initiativer på energiområdet.

Der er derfor et stort behov for nu at få en samlet afklaring både af disse og en række andre væsentlige forhold. Fra venstres side ser vi med største interesse frem til det øjeblik, hvor en sådan afklaring vil kunne finde sted, og jeg forstår på energiministeren, at det vil ske inden for de næste to-tre måneder. Jeg håber på denne baggrund, at vi til den tid fra alle sider vil kunne se noget mere fordomsfrit på spørgsmålet, end tidligere tiders meget religiøst prægede energidebatter har været udtryk for.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg har lyst til først til hr. Svend Erik Hovmand og fru Annelise Gotfredsen at sige, at jeg altid føler det meget mærkeligt, når man som politiker kalder en debat, som engagerer mange mennesker, for følelsesladet. Der er altså ikke noget galt i at have følelser, og meget politik i dette land kunne vinde meget ved, at folk ikke bare kom med kolde tal og beregninger og brugte deres såkaldte hjerne, men at de også involverede deres erfaringer, deres viden og deres følelser i de holdninger, som de gav udtryk for.

I den redegørelse, som Organisationen til Oplysning om Atomkraft for kort tid siden har givet folketingets energipolitiske udvalg, står der bl.a.:

»Atomkraften har fremtiden bag sig. Efter næsten 30 år med uindfriede forventninger, gentagne økonomiske skuffelser og kroniske sikkerhedssproblemer er atomkraftprogrammerne nu ved at gå i stå i det meste af den vestlige verden. Der er en stigende erkendelse i politiske og økonomiske kredse af, at